

— О, богове! но той не ще смѣ толкось; момиче? трепри, ако ма излъжеш! тешко ти ще та раскъсамъ!

— Азъ говорѣхъ истината и тѣзи минута Юна са намѣрва въ салонитѣ на Арбака, първий път сега я гощава той. Ты познавашъ ако и първийтъ път е опасенъ. Прощавай, изпълнихъ си длъжността.

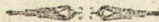
— Не мърдай! Извика свещеникътъ като си триеше челото съ пусталата си дланъ. Акъ е истинно какво трѣба да сторѣж за да я отървѣж? Той не ще ма пусне да влѣзѣ, а азъ не познавамъ мрачните лабиринти на къщата му. О немезидо! достойнъ съмъ за таквози наказаніе.

— Почакай да испроводѣхъ слугата, и азъ ще ти станѣ другаръ и водачъ. Азъ ще та заведа до тайнитѣ вратца и ще ти кажъ на ухонѣкой тайственны думы конто трѣба да произнесешъ за да влѣзешъ. Носи съ себе си и нѣкое оржіе, може да станѣ нужда да го употребишъ.

— Постой една минута, рече Апикидъ, и влѣзе въ една отъ кѣлийкитѣ на храма; подиръ малко той излѣзе загърнатъ въ широка тога, каквато носяхъ тогася челоуѣцитѣ отъ сичкитѣ классове, за да покрѣе жреческата си одежда. Сега, рече като си скърцаше збытѣ, ако Арбакъ е посмѣялъ . . . не . . . невъзможно . . . трѣба ли да търпиж толкось? той да е толкови нязкъ и злодѣй? Увы! той е лисица, творецъ на гнусны козиви! . . . О, богове помогнете ми! . . . по що думамъ? има ли богове? но съществува поне едно божество, на което помощта призовавамъ, — Отмѣстиванъето!

Като изливаше несвързанитѣ си тѣзи идеи и придружаванъ отъ слѣпата си другарка, която мълчеше, побърза чрезъ най късия пътъ къмъ къщата на египтянина.

Слугата когото Недія проводи да си отиди безъ никака друга причина, подигиж си раменѣтъ и измърмори клетвы, но благодаренъ защото са врищаше да са истяга на лезлото си.

ГЛАВА 5.

Самотата и монологътъ на египтянина.

Анализътъ на неговъ характеръ.

Трѣба да са повърнемъ нѣколко часове назадъ въ повѣствованіето си. Рано преди зората на деня, който Главкъ бѣ вече забъ-